

ΠΡΩΓΚΙΠΟ- ΔΟΥΛΕΙΕΣ

γιάννης αντάμης / πέτρος μπουλούμπας

DREAM
FIGERS

Πριγκιποδουλειές

Γιάννης Αντάμης – Πέτρος Μπουλούμπασης

Dreamtigers 2020

γιάννης ανάμης

ΠΡΩΚΙΠΟ- ΔΟΥΛΙΕΣ

εικόνες: πέτρος μπουλούμπας

δεν έχω άλλα λουλούδια να σου φέρω
όμως μια μέρα θα γίνω ο μέγας κηπουρός
θα φυτεύω θα κλαδεύω θα ποτίζω
θα 'χω το σπίτι μου πάνω σ' ένα σύννεφο
θ' ανάβω τα όνειρά μου με τον ήλιο

Μίλτος Σαχτούρης

M

ο χαζόδρακος

Μια φορά κι έναν καιρό όλος ο κόσμος ήταν χαζός. Τόσο χαζός που πίστευε στα παραμύθια. Και νόμιζε πως όλα αυτά που του έλεγαν είχαν στ' αλήθεια κάποτε συμβεί. Τόσο χαζός κόσμος!

Έπειτα όμως ο κόσμος άρχισε να γίνεται πιο έξυπνος. Και όλο και λιγότεροι πίστευαν στα παραμύθια. Στο τέλος ούτε ένας χαζός άνθρωπος δεν έμεινε. Αλλά και έξυπνος ο κόσμος και πάλι πιο χαζός φαινόταν.

Κι ύστερα φτάσαμε τα παραμύθια να τα πιστεύουν μόνο οι ήρωές τους. Νεράιδες και μάγισσες, δράκοι και πρίγκιπες, όλοι τους εξακολουθούσαν να ζουν εκεί, μέσα στη χαζομάρα τους, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς. Πώς να υπάρξεις, αν δεν πιστεύεις στο δικό σου παραμύθι;

Ανάμεσα σε όλους αυτούς τους χαζοήρωες ξεχώριζε ένας δράκος, που ήτανε, λέει, τόσο χαζός που και οι χαζοί ακόμα για χαζό τον είχαν. Κι ας μην το καταλάβαινε ο ίδιος. Ο

καημένος, όχι μόνο δεν ένιωθε πως ήτανε χαζός, αλλά ούτε καν πως ήταν δράκος δεν το έβλεπε. Τόσο χαζός δράκος!

Αφού, λοιπόν, δεν πίστευε πως ήταν δράκος, έπρεπε να βρει έναν άλλο ρόλο στον κόσμο των παραμυθιών, που πιο πολύ να του ταιριάζει. Έτσι έβαλε κάτω το λιγοστό μυαλό που είχε και άρχισε να σκέφτεται. Ήταν στ' αλήθεια πολύ αστείο να βλέπεις έναν τόσο χαζό δράκο τόσο πολύ να σκέφτεται. Του πήρε χρόνια να το βρει. Στο τέλος το αποφάσισε. Αφού δράκος δεν του άρεσε, θα ήταν, λέει, πρίγκιπας!

Και άρχισε ο δράκος να φέρεται σαν πρίγκιπας. Φόρεσε κορόνα στο χοντρό κεφάλι του. Κρέμασε στη μέση του σπαθάκι. Και πήρε τους δρόμους αναζητώντας τρόπο να αποδείξει την πριγκιποσύνη του. Γεμάτοι από κινδύνους ήταν οι δρόμοι στον κόσμο των παραμυθιών. Σε κάθε στροφή, σε κάθε σελίδα κι ένας παραμυθένιος κίνδυνος. Γι' αυτό και στον παραμυθόκοσμο ένας γενναίος πρίγκιπας σπάνια έμενε άνεργος.

Αλλά είπαμε, ήταν χαζός ο κόσμος των παραμυθιών, αλλά όχι πια και τόσο. Κάθε φορά που πήγαινε ο δράκος να το παίξει πρίγκιπας και να τα βάλει με πονηρά τέρατα και μάγισσες πανούργες, ο κόσμος τρόμαζε πιο πολύ με αυτόν παρά με

εκείνους από τους οποίους προσπαθούσε να τον σώσει. Και συνέχιζε το κακό να κάνει τη δουλειά του ανενόχλητο.

Οι άλλοι δράκοι, που είδαν τον δικό τους να φέρεται τόσο αστεία και αλλοπρόσαλλα, θύμωσαν στην αρχή. Σύντομα, όμως, το ρίξαν στην πλάκα και κάνανε στα αστεία πως τρομάζανε όταν τον συναντούσαν. Κι ύστερα τον βαρέθηκαν, κι ύστερα τον ξεχάσαν. Και μόνο η μάνα του η δράκαινα έμεινε για να προσπαθεί μυαλό για να του βάλει. Μα εκείνος πού να ακούσει. Γιατί είχε ήδη αρχίσει ο κόσμος από τότε μεγάλη χαζομάρα να θεωρεί να ακούει τις μανάδες.

Κι όμως, στον κόσμο των παραμυθιών, όσο χαζός και να 'σαι, πάντα θα βρεθεί κάποιος πιο χαζός ακόμα κι από εσένα. Και κάπως έτσι βρέθηκε μια όμορφη πριγκίπισσα – μια Ομορφοκατερίνα. Που πιο όμορφη δεν είχε ξαναγεννηθεί ποτέ σε παραμύθι. Μόνο που εκτός από όμορφη ήτανε και χαζούλα. Δεν ήταν απλά χαζή. Ήταν η χαζομάρα η ίδια! Αλλιώς δεν εξηγείται πώς από ολόκληρο τον κόσμο των παραμυθιών αυτή μονάχα είδε τον πρίγκιπα στο πρόσωπο του δράκου. Και κάλεσε τον ψευτοπρίγκιπα να έρθει να τη σώσει. Και τότε έτρεξε αυτός κουνώντας τη ουρά του.

«Τι έχεις, όμορφη πριγκίπισσα; Πες μου, τι σε τρομάζει;», ρώτησε ο Χαζόδρακος. Κι εκείνη τρέμοντας από το φόβο απάντησε: «Σώσε με, πρίγκιπα καλέ! Φοβάμαι! Κινδυνεύω! Δεν ξέρω από τι, μα δεν μπορεί, για να φοβάμαι τόσο, κάτι πολύ φοβιστικό εδώ τριγύρω υπάρχει.» Έξυσε το χοντροκέφαλό του ο δράκος, σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και τέλος έβγαλε φάλτσα φωνή πριγκιπική και είπε: «Πώς να σε σώσω; Από τι; Πώς να σε βοηθήσω, αν ούτε εσύ δεν ξέρεις τι είναι αυτό που λες ότι φοβάσαι; Με ποιο κακό αόρατο θες τώρα να τα βάλω;» «Δεν ξέρω», τσίριξε η πριγκίπισσα, «βρες το και σώσε με από αυτό! Κι αυτό δουλειά πριγκιπική νομίζω ότι είναι.»

Και είχε δίκιο. Όταν το κακό παραείναι κακό και πονηρό και κρύβεται τόσο καλά που λες πως δεν υπάρχει, πρέπει να το ανακαλύπτεις, αν όχι και να το επινοείς, πριν ξεκινήσεις να το πολεμάς. Το κακό είναι κακό. Και είναι πάντα εκεί. Κι εσύ ας μη το βλέπεις – σε βλέπει εκείνο μια χαρά.

Όμως αρκετά το φιλοσόφησαν κι ερχότανε κι η νύχτα. Έπρεπε κάπου να κρυφτούν. Αν ήταν να τα βάλουνε με το κακό, ας ήταν έστω μέρα. Γιατί τη νύχτα το κακό δεν παίζεται!

Πήρε ο Χαζόδρακος την Πριγκιποκατερίνα και την ανέβασε στην πλάτη του. Και μέσα σε μία σπηλιά έτρεξε να την κρύψει. Χάρηκε η πριγκίπισσα που βρέθηκε επιτέλους ένας πρίγκιπας για να την προστατέψει. Κι ας ήταν ψευτοπρίγκιπας. Τι σημασία είχε; Και από τη μεγάλη της χαρά έσκασε ένα χαμόγελο στον δρακοπρίγκιπά της. Την είδε ο δράκος να χαμογελά κι άρχισε να φωνάζει: «Τι κάνεις εκεί;», ακούστηκε η δρακοφωνή μες στα πριγκιπολόγια. «Φέγγει μες στο σκοτάδι το χαμόγελο. Φέγγει και μας προδίδει. Θα δει το φως από μακριά και θα έρθει να τρυπώσει μες στη σπηλιά μας το κακό. Κι αλίμονό μας τότε...»

Μα πού να τον ακούσει η Πριγκίπισσα. Πού να το κρύψει τέτοιο φωτεινό χαμόγελο; Πού να χωρέσει τόση ευτυχία; Κι όλο και το χαμόγελο μεγάλωνε. Φώτιζε όλη τη σπηλιά. Έσβηνε το σκοτάδι. Πάλευε να τη σταματήσει ο ψευτοπρίγκιπας. Μα μέσα του χαιρότανε κι αυτός που έκανε μια τόσο όμορφη πριγκίπισσα τόσο ευτυχισμένη.

Και τότε, για μια στιγμή τουλάχιστον, τα άφησε πίσω του όλα. Τις κοροϊδίες των ανθρώπων, των φίλων του την περιφρόνηση, της μάνας τις φοβέρες. Ο κόσμος έξω από τη

σπηλιά έπαψε να υπάρχει. Και ήταν το χαμόγελο αυτό ένας καινούριος κόσμος.

Μα ακόμα και στων παραμυθιών τον κόσμο τέτοιες μοναδικές στιγμές μια στιγμή κρατάνε. Και τότε πονηροί ψίθυροι, τότε κραυγές πανούργες άρχισαν να ακούγονται. Ταραχτήκε ο δράκος ο χαζός. «Σου το 'πα, όμορφη πριγκίπισσα. Σταμάτα να χαμογελάς! Είδε την ευτυχία το κακό κι ήρθε να σου την πάρει.» Μα εκείνη δεν τον άκουγε. Μόνο στα μάτια τον κοιτούσε. Κι αρχίσανε και τα μάτια της κι αυτά να του χαμογελούν. Και τα αυτιά. Και όλα! «Δεν το φοβάμαι το κακό. Αφού έχω τώρα εδώ στο πλάι μου τέτοιον γενναίο πρίγκιπα. Το κακό είναι που πρέπει τώρα να μας φοβάται.»

Και τότε όλα ξαναγύρισαν εκεί μες στου Χαζόδρακου το αδειανό το κεφάλι. «Δεν είμαι αυτός που νομίζεις, Πριγκιποκατερίνα μου. Κι όσο και να το θέλω, με ολόκληρη τη χαζούλα μου καρδιά, πρίγκιπας δεν μπορώ να γίνω.» Πέταξε την κορόνα απ' το χοντρό κεφάλι του. Ξεκρέμασε το σπαθάκι. Χάθηκε ο ψευτοπρίγκιπας. Κι έμεινε ο δράκος ο χαζός με την ουρά ανάμεσα στα σκέλια. Έσβησε το χαμόγελο που φώτιζε τη σκοτεινή σπηλιά. Κι η όμορφη άρχισε ξανά πριγκιπικά να τρέμει.

Δεν έτρεμε όμως τώρα πια από το φόβο της. Έτρεμε απ' τον θυμό της. Που από ολόκληρο τον κόσμο των παραμυθιών τέτοιος ρεζίλης ψευτοπρίγκιπας αυτής της είχε τύχει. Που και το κακό ακόμα δεν τη σεβάστηκε μια τέτοια όμορφη πριγκίπισσα. Κι έστειλε από τους δράκους του τον πιο χαζό, τον πιο δειλό, τον πιο μπερδεμένο. Απ' έξω απ' τη σπηλιά σφυρίζανε τα τέρατα τα πονηρά, ούρλιαζαν οι πανούργες μάγισσες. Κι εκείνη, τέτοια Πριγκιποκατερίνα, να είναι εκεί μες στη σπηλιά με έναν χαζόδρακο στα γόνατα να μυξοκλαίει.

Μύρισε ο δράκος της όμορφης πριγκίπισσας το θυμό και θύμωσε κι εκείνος. Βουίξανε στα αυτιά του της μάνας του οι φοβέρες κι οι κοροϊδίες των φίλων του. Κι όπως πριν λίγο έζησε πρώτη φορά την ευτυχία η πριγκίπισσα, έτσι κι ο δράκος ο χαζός ένιωσε για πρώτη του φορά την οργή μέσα του να γεννιέται. Και μόνο τότε δράκος φοβερός φάνηκε στ' αλήθεια.

Δεν πρόλαβε να τρομάξει η όμορφη πριγκίπισσα. Άνοιξε τα σαγόνια του ο Χαζόδρακος και την κατάπιε έτσι, ακόμα θυμωμένη. Έγλυψε τα χείλια του με την τεράστια του γλώσσα. Χάιδεψε τη στρογγυλή κοιλιά του. Γουργούρισε με απόλαυση, που του έτυχε και νοστιμεύτηκε τέτοιο πριγκιπικό θυμό.

Μα τι κι αν χάθηκε έτσι για πάντα τέτοια όμορφη πριγκίπισσα.
Τι κι αν απόμεινε μονάχος μέσα στη σκοτεινή σπηλιά του. Απ’
έξω ακόμα φούντωναν οι ψίθυροι οι πονηροί και οι
πανούργες οι κραυγές. Πεινούσε ακόμα το κακό. Κι αν δε
χορτάσει το κακό θεριεύει και κακό ακόμα πιο μεγάλο γίνεται.

Κι ο δράκος ο χαζός, όσο χαζός και να ’ταν, το κατάλαβε.
Κρατούσε ακόμα η νύχτα. Ξανάβαλε την κορόνα του. Κρέμασε
το σπαθάκι. Και την ψευτοπριγκιποσύνη του, που ανήμπορος
πριν από λίγο στην όμορφη πριγκίπισσα αρνήθηκε, τη φόρεσε
κι αυτή ξανά σαν πανοπλία χάρτινη.

Και βγήκε έξω να τα βάλει με το κακό. Κι ήταν η πείνα του
κακού μεγάλη. Μα δέχτηκε ο Χαζόδρακος. Αφού δεν μπόρεσε
σαν πρίγκιπας να ζήσει, ας πέθαινε σαν πρίγκιπας.

η μαυροφτέρουγη

Μια φορά κι έναν καιρό, τότε που ακόμα τα παραμύθια ήταν πιο πραγματικά κι από την πραγματικότητα, δεν ήταν οι άνθρωποι που κυβερνούσανε τον κόσμο αλλά τα πουλιά.

Τα πουλιά δεν διέφεραν και πολύ από τους ανθρώπους. Όπως εμείς σήμερα, έτσι κι εκείνα τότε υπάκουαν στους νόμους. Και όλο καυγάδιζαν για το ποιοι νόμοι –της φύσης ή της αγοράς– είναι οι ισχυρότεροι.

Μα όταν τα πουλιά καυγάδιζαν, δεν ήταν όπως με τους ανθρώπους τώρα, που είναι πολιτισμένοι και που ό,τι κακό κάνουν το κάνουν πολιτισμένα και ανθρώπινα. Οι καυγάδες των πουλιών ήταν πόλεμοι κανονικοί. Έτσι έχουμε στην ιστορία των παραμυθιών δύο τέτοιους μεγάλους παραμυθοπόλεμους. Και πολλούς άλλους φυσικά μικρότερους.

Ο πρώτος Παμπαραμυθιακός Πόλεμος ξεκίνησε όταν τα πουλιά που υποστήριζαν τους νόμους της αγοράς ψήφισαν έναν καινούριο νόμο, που έλεγε πως ένα και ένα κάνουν δύο

πάντοτε. Αυτό βέβαια ήταν τελείως αντίθετο με εκείνο που έλεγαν οι νόμοι της φύσης, αφού στη φύση, όπως είναι γνωστό, είναι φορές που ένα και ένα κάνουν τρία, άλλοτε μόνο ένα και κάποτε, σπάνια βέβαια, μηδέν.

Τα πουλιά που ήταν με το μέρος της φύσης δεν μπορούσαν λοιπόν να ανεχτούν αυτήν την αυθαιρεσία των προαιώνιων εχθρών τους και έτσι τους κήρυξαν τον πόλεμο. Και επειδή τότε ακόμα ήταν και περισσότερα και πιο δυνατά και είχαν και τη φύση με το μέρος τους, τον κέρδισαν τον πόλεμο αυτόν και υποχρέωσαν τα πουλιά της αγοράς να πάρουν πίσω τους παράλογους τους νόμους.

Τα πουλιά όμως της αγοράς, που είχαν βγει από το πρώτο μεγάλο πόλεμο ταπεινωμένα και ξεπουπουλιασμένα, δεν το έβαλαν κάτω. Γρήγορα οργανώθηκαν ξανά, εξόπλισαν τις σμηναρχίες τους και έψαχναν τρόπο να παρασύρουν τους εχθρούς τους σε έναν δεύτερο μεγάλο πόλεμο. Αφορμή αυτή τη φορά υπήρξε ένας καινούριος νόμος της αγοράς, που έλεγε πως όλα τα τετράγωνα έχουν πάντα τέσσερις γωνίες. Αυτό για τα πουλιά της φύσης ήταν ακόμα πιο εξωφρενικό και έθεσαν αμέσως σε πολεμική ετοιμότητα όλες τις πτέρυγες μάχης που διέθεταν.

Γιατί στη φύση όχι μόνο τα τετράγωνα δεν έχουν πάντα τέσσερις γωνίες, αλλά καλά-καλά δεν είναι σίγουρο αν στ' αλήθεια υπάρχουνε τετράγωνα. Και έτσι ξεκίνησε ο δεύτερος Παμπαραμυθιακός Πόλεμος που κράτησε πολύ περισσότερο από τον πρώτο και που πολλοί λένε πως δεν έχει ακόμα τελειώσει.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου αυτού έσκασε από το αυγό της μια νέα παραμυθοπούλα, που έμελλε να κρίνει και την πορεία του πολέμου. Και μαζί με αυτήν γεννήθηκε ένα καινούριο παραμύθι. Το παραμύθι της Μαυροφτέρουγης. Γιατί η παραμυθοπούλα αυτή δεν ήταν παρά ένα περιστέρι με κατάμαυρα φτερά.

Την εποχή εκείνη τα περιστέρια δεν συμβόλιζαν ακόμα την ειρήνη. Αντιθέτως, ήταν τα πιο εριστικά και φιλοπόλεμα πουλιά και πάντα βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή σε κάθε μάχη. Και ήταν τόσο φανατισμένα και αιμοβόρικα, που ακόμα και τα μεγαλύτερα πουλιά, οι αετοί και οι γύπες, τα έτρεμαν. Η πραγματική τους δύναμη, ωστόσο, ήταν το ότι δεν τα παρατούσανε ποτέ και από κίνδυνο και φόβο τίποτα δεν καταλάβαιναν. Και μόνο αν τους ράμφιζαν στην καρδιά

πεθαίνανε, αφού προηγουμένως προλάβαιναν και αντιραμφίζαν τον εχθρό που τα είχε θανάσιμα πληγώσει.

Γι' αυτό και όλοι πίστεψαν ότι η Μαυροφτέρουγη θα ήταν το περιστέρι που θα κέρδιζε τον πόλεμο στο τέλος. Αφού λέγανε πως ήταν το πρώτο πουλί που γεννήθηκε χωρίς καρδιά. Κι αφού δεν είχε καρδιά να της ραμφίσουν, τότε ήταν στ' αλήθεια ανίκητη κι από τη μάχη δεν θα έφευγε ποτέ αν δεν ξεπάστρευε και τον τελευταίο της αντίπαλο.

Με το που το έμαθαν οι δύο εχθροί πως έσκασε από το αυγό του τέτοιο όπλο υπερφονικό, έσπευσε ο καθένας να την πείσει να πάει με το μέρος του. Και κάθε που τα πουλιά της φύσης της έταζαν χάρες και δώρα παραμυθοαμύθητα για να την κάνουν δικιά τους, έρχονταν τα πουλιά της αγοράς και τόσα και άλλα τόσα της υπόσχονταν για να δεχτεί να πολεμήσει στο πλευρό τους. Και όλοι τους κρέμονταν από το ράμφος της να ακούσουν την απόφασή της.

Μα η Μαυροφτέρουγη είχε άλλα όνειρα. Δεν ήθελε να γίνει πολεμικό πουλί και τους πολέμους τους βαριότανε. Κι ούτε που πίστευε αυτά που έλεγαν, πως δήθεν είχε γεννηθεί χωρίς καρδιά. «Έχω καρδιά, αληθινή περιστεροκαρδιά. Μόνο που την έχω πολύ καλά κρυμμένη και δεν μπορείτε να την δείτε,

ούτε να την ακούσετε. Κι αφού δεν θέλω να γίνω πολεμίστρια, θα γίνω καλλιτέχνιδα!»

Έτσι μίλησε η Μαυροφτέρουγη κι έπεσαν και τα δύο στρατόπεδα σε μαύρη απελπισία, που υπήρχε τέτοιο όπλο ακατανίκητο και που να το εκμεταλλευτούνε δεν μπορούσαν. Και η περιστέρα η ξεροκέφαλη ανέβηκε σε ένα ψηλό κλαδί, έτσι που όλοι να την ακούν και να τη βλέπουνε, και άρχισε να δίνει παραστάσεις.

Μα όσο καλή και δυνατή φαινόταν για τον πόλεμο, τόσο κακή και αφόρητη ήτανε στο τραγούδι. Και ακόμα πιο χειρότερη στο θέατρο. Κι όσο κι αν προσπαθούσε να ξεδιπλώσει τα καλλιτεχνικά της τα χαρίσματα, τόσο και πιο βαθιά μες στις φωλιές τους κρύβονταν τα άλλα τα πουλιά που πια δεν αντέχανε. Μέχρι και οι πολεμικές επιχειρήσεις σταμάτησαν, λένε, εξαιτίας της. Αφού έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, στο τέλος δεν θα έμεναν πουλιά όχι μόνο για να πολεμούν, μα ούτε για να πετάνε.

Και τότε, κατά τη διάρκεια της ανακωχής, όπως την είπαν, της ατάλαντης, ήταν που για πρώτη τους φορά τα δυο στρατόπεδα συμμαχησαν. Ένωσαν τις δυνάμεις τους τα πουλιά της αγοράς με τα πουλιά της φύσης και συνωμότησαν

τη Μαυροφτέρουγη να βγάλουν απ' τη μέση, που τους χαλούσε τα πολεμικά τους σχέδιά.

Έστειλαν λοιπόν τους κόρακες τους διπλωμάτες τους να την καλέσουν να δώσει μια παράσταση στο ολοκαίνουριο θέατρο των πουλιών, που είπαν και καλά πως προς τιμήν της χτίστηκε. Για να γιορτάσουν δήθεν το τέλος όλων των πολέμων τους. Και δέχτηκε η καημένη με μεγάλη της χαρά και άρχισε να ετοιμάζει την πιο σπουδαία της παράσταση.

Μα εκεί, μέσα στο θέατρο των πουλιών, αντί για των θεατών τα φτερουγοκροτήματα, τη Μαυροφτέρουγη περίμενε ο θάνατος –μαύρο πουλί κι αυτός– στα νύχια του να αρπάξει. Και μόλις βγήκε στη σκηνή και πριν προλάβει τα λόγια τα θεατρικά να τιτιβίσει, όρμηξε να την ξεσκίσει σμήνος κακούργων σπουργιτιών. Και για να είναι σίγουρα τα δύο του πολέμου τα στρατόπεδα είχανε δώσει στους φτερωτούς φονιάδες εντολή παντού την περισσότερα να ραμφίσουν. Έτσι που να είναι βέβαιο πως θα πετύχουν την καλά κρυμμένη της καρδιά.

Μα σαν την ένωσε την απειλή η Μαυροφτέρουγη, αντί να πετάξει μακριά, αντί να αμυνθεί στη δολερή επίθεση, προτίμησε να πει το αγαπημένο της τραγούδι. Και το

τραγουδίση, για πρώτη ίσως φορά, σωστά, αφού ο πόνος κι ο λυγμός διόρθωναν τα λάθη στη φωνή της. Και δεν σταμάτησε στιγμή, όσο κι αν μάτωνε, όσο και αν την κόβανε κομμάτια. Μέχρι που κάποιο απ' τα χιλιάδες τα ραμφίσματα κατάφερε και βρήκε την καρδιά της. Κι έτσι μαζί με την ψυχή φτερούγισε στον ουρανό και το τραγούδι.

Και έτσι, όπως το πήρε το τραγούδι ο αέρας, το ταξίδεψε, το πήγε σε όλα τα αυτιά, παντού σε όλον τον κόσμο. Κι ακόμα και τα πιο μαχητικά γεράκια, και τα στρατηγοπούλια οι αετοί, κι οι βετεράνοι οι γύπες των δύο στρατοπέδων το άκουσαν και δακρύσανε. Κι άντε μετά από αυτό να βρουν την όρεξή τους και το πείσμα τους ξανά να βγουν να πολεμήσουν. Πώς να πετάξουν τα σμήνη τα πολεμικά με δάκρυα στα μάτια;

Και κάπως έτσι ξέχασαν τις διαφορές τους τα δυο στρατόπεδα και έπαψαν να ψάχνουν λόγους κι αφορμές να ξεπουπουλιαστούνε. Και επέστρεψαν στις φωλιές τους όλα τα πουλιά και μόνο πού θα βρουν τροφή για να ταΐσουν τα μικρά τους τώρα νοιάζονταν.

Έτσι σιγά-σιγά άρχισαν να χάνουν τα πουλιά στον κόσμο των παραμυθιών την εξουσία. Αφού η εξουσία έχει ανάγκη από διαρκείς καυγάδες και διχόνειες για να μπορέσει να

στεριώσει. Κι ήρθαν μετά οι άνθρωποι, που από τότε τον κόσμο τον αληθινό μα και τα παραμύθια κυβερνάνε.

Όλα έτσι αλλάξανε κι όλα έμειναν ίδια και τα παραμύθια συνέχισαν να μπαινοβγαίνουν στη ζωή, όπως και η ζωή στα παραμύθια. Κι ας έχει καταντήσει η πραγματικότητα να είναι πια τόσο πολύ πραγματική. Κι ας έχει ο κόσμος των παραμυθιών τόσο πολύ ξεπεραστεί που μοιάζει πια τόσο παραμυθένιος.

Τα δυο στρατόπεδα, πάντως, συνέχισαν να υπάρχουν. Μόνο που οι νόμοι τους κάποια στιγμή βαρέθηκαν τα παραμύθια, σηκώθηκαν και έφυγαν. Και πήγαν κι έγραψαν αλλού μιαν άλλη ιστορία που λίγο-πολύ σήμερα όλοι μας την γνωρίζουμε.

το μαγισσάκι

Μια φορά κι έναν καιρό όλα στον κόσμο ήταν εύκολα. Οι άνθρωποι είχαν ό,τι επιθυμούσαν και δεν χρειαζόταν να προσπαθήσουνε πολύ για τίποτα. Γι' αυτό και δεν γνωρίζανε τι είναι η μαγεία, αφού ανάγκη δεν την είχανε.

Έπειτα, όμως, άρχισαν να δυσκολεύουνε τα πράγματα. Οι επιθυμίες των ανθρώπων μεγαλώσανε, έγιναν πιο πολύπλοκες και ολοένα και συχνότερα μπερδεύονταν η μία με την άλλη. Και τότε οι άνθρωποι ανακαλύψανε τα μαγικά, μόνο και μόνο για κάνουν τη ζωή τους και πάλι ευκολότερη.

Τα μαγικά τότε, στην αρχή, μπορούσαν όλοι να τα κάνουν. Κι έτσι οι άνθρωποι δεν δίσταζαν να προσπαθούν όλες τις επιθυμίες τους ταυτόχρονα να ικανοποιήσουν. Κάθε φορά, όμως, που ικανοποιούνταν μια επιθυμία, στη θέση της αμέσως άλλες δέκα ακόμα ανικανοποίητες ξεφύτρωναν. Σύντομα όλοι τους κατάλαβαν ότι η μαγεία δεν είναι εύκολη υπόθεση. Και κάπως έτσι εμφανίστηκαν οι επαγγελματίες.

Οι μάγοι, όπως τους είπαν, και οι μάγισσες έκαναν, λείι, χρυσές δουλειές. Γιατί τότε ακόμα η μαγεία δεν ήταν παρά μια δουλειά όπως κι όλες οι άλλες. Μα επειδή τα παραπήγαιναν καλά με τις χρυσές δουλειές τους, μπορούσαν, με λεφτά που έβγαζαν, άνετα να ικανοποιούν όλες τους τις επιθυμίες χωρίς να έχουνε ανάγκη απ' τη μαγεία κι από όλα τέτοια κόλπα πιο περίεργα.

Όταν οι άλλοι το κατάλαβαν αυτό, αμέσως τους αντιπαθήσανε. Και ύστερα τους μίσησαν. Και τότε άρχισαν και να τους κυνηγάνε. Και από το κυνήγι αυτό ούτε τα μάγια μα ούτε τα λεφτά δεν μπόρεσαν να τους γλιτώσουν. Όσοι απ' αυτούς ξεφύγανε από τα μαγισσοκυνηγητά, άφησαν πίσω τους τον κόσμο τον πραγματικό και πήγαν και κρυφτήκανε μέσα στα παραμύθια. Αλλά και εκεί, στα παραμύθια, οι άνθρωποι δεν έπαψαν να τους καταδιώκουνε. Και διέδωσαν παντού πως είναι όλοι τους κακοί. Και πως ό,τι κάνουν το κάνουν μονάχα από κακία. Κι έτσι ξαφνικά γεμίσανε τα παραμύθια κακούς μάγους και μάγισσες.

Δεν ήταν όμως όλοι τους κακοί. Στην αρχή τουλάχιστον. Κάποιοι μάλιστα ήταν καλοί στ' αλήθεια. Όμως, αν λες σε κάποιον διαρκώς πως είναι άνθρωπος κακός, στο τέλος το

πιστεύει. Κι έτσι στο τέλος κατέληξαν οι μάγοι των παραμυθιών να γίνουν πραγματικά πανούργοι, σιχαμεροί και φθονεροί. Κι οι μάγισσες όλες πονηρές, ζηλιάρες, κακιασμένες. Και βάλθηκαν με ξόρκια, φίλτρα μαγικά και διάφορα άλλα τέτοια κακό να κάνουν στους καλούς των παραμυθιών. Έτσι, χωρίς λόγο.

Όσπου, μέσα σε κάποιο παραμύθι, ήρθε να παίξει μια μάγισσα λιγάκι διαφορετική από τις άλλες. Αυτή ήταν πραγματικά καλή. Μα ήταν καλή, όχι επειδή δεν ήθελε να είναι κακή, αλλά, ας πούμε, από άγνοια. Αφού κανείς δεν φρόντισε να την ενημερώσει ότι οι μάγοι και οι μάγισσες παίζουν τον ρόλο των κακών στα παραμύθια.

Επειδή, λοιπόν, νόμισε ότι μπορούσε να παίξει όποιον ρόλο θέλει. Επειδή οι ρόλοι των κακών ήταν από τότε πολύ δύσκολοι και απαιτητικοί.

Επειδή και η ίδια το έβρισκε δύσκολο και βαρετό να παριστάνει την κακιά χωρίς να το πιστεύει.

Για όλους τους παραπάνω λόγους αποφάσισε να παραμείνει ένα μικρό κι αθώο μαγισάκι.

Το Μαγισσάκι ήξερε κάποια κόλπα μαγικά από μωρό ακόμα. Όχι πολύ σπουδαία πράγματα. Μπορούσε να μετακινεί διάφορα αντικείμενα χωρίς να τα αγγίζει. Ήξερε να διαβάξει τις σκέψεις των ανθρώπων, αλλά μόνο όταν εκείνοι σκεφτόντουσαν κάτι επίμονα και έντονα. Καμιά φορά κατάφερνε να κάνει τα σύννεφα να βρέξουν ή να μην βρέξουν, ανάλογα με το κατά πόσο πήγαινε ο καιρός με τη διάθεσή της. Όμως, αυτά τα βασικά και κάτι άλλα ακόμα όλοι οι μάγοι και οι μάγισσες ήξεραν να τα κάνουν. Για όλα τα υπόλοιπα έπρεπε να πάνε να σπουδάσουν.

Έτσι και το Μαγισσάκι έδωσε εξετάσεις και πέρασε σε μια σχολή μαγείας. Όμως είπαμε, οι μάγοι και οι μάγισσες ήταν οι κακοί των παραμυθιών. Οπότε και οι σχολές τους, εκτός από σχολές μαγείας, ήταν και σχολές κακίας. Έτσι, το Μαγισσάκι, που δεν ήθελε να γίνει μάγισσα κακιά, τα πήγαινε πολύ καλά στα μαθήματα της μαγείας, αλλά στα μαθήματα της κακίας ήταν πολύ κακή μαθήτρια. Και στο τέλος την έδιωξαν από τη σχολή. Και στενοχωρήθηκε πολύ το Μαγισσάκι. Και θύμωσε που ήταν έτσι ανάποδος ο κόσμος και δεν μπορούσε μαζί του να ταιριάξει.

Και τότε αποφάσισε, αφού αυτός ο κόσμος δεν της πήγαινε, να φτιάξει έναν άλλον.

Έτσι άφησε πίσω του όλες εκείνες της μαγείας και της κακίας τις σχολές και πήγε σε έναν γέρο μάγο που έμενε ψηλά σε ένα βουνό, μακριά απ' τους ανθρώπους. Και του ζήτησε να της μάθει όλα τα μαγικά του κόλπα. Και μόνο αυτά. Χωρίς κακίες και πονηριές. Και τότε ο γερομάγος, που ήτανε τόσο γέρος που είχε ξεχάσει τι πάει να πει καλό και τι κακό σημαίνει, τη ρώτησε, «Γιατί, κοριτσάκι μου; Τι τα θέλεις εσύ τα γέρικά μου μαγικά; Τι θέλεις με αυτά να κάνεις; Γιατί δεν πας κι εσύ όπως όλες οι μικρές μάγισσες να σπουδάσεις, να γίνεις μια σωστή και πονηρή πανουργομάγισσα;» «Γιατί έτσι!», απάντησε με θράσος το Μαγισσάκι, «μάθε μου τα μαγικά σου κόλπα εσύ και τι θα κάνω εγώ μ' αυτά είναι δουλειά δική μου. Κι αν θες να μάθεις, τον κόσμο ετούτον τον ανάποδο εγώ θα τον αλλάξω!»

Έβαλε τα γέλια ο γερομάγος με την αφέλεια του κοριτσιού, μα δεν το έδωξε. Κι αφού δεν είχε και τίποτα καλύτερο να κάνει, άρχισε να του διδάσκει τη μαγεία.

Τέσσερα χρόνια πέρασε το Μαγισσάκι πλάι στον γεροδάσκαλο. Τέσσερα χρόνια υπέμεινε τις παραξενιές του,

μέχρι που έγινε μια μάγισσα κανονική, αφού ακόμα κι από τον δάσκαλό της καλύτερα στο τέλος τα κατάφερνε. Κι ο γερομάγος τέσσερα χρόνια ανέχτηκε το θράσος του κοριτσιού, αλλά στο τέλος είδε κι αυτός τους κόπους του να ανταμείβονται, που μπόρεσε στα γεράματα κι αυτός να φτιάξει μια τέτοια άξια μάγισσα. «Ήσουν η καλύτερη μαθήτριά μου 'τuche ποτέ», της είπε αποχαιρετώντας την με δάκρυα στα μάτια.

Κι άφησε το Μαγισσάκι το γερομαγοδάσκαλο κι από το ψηλό βουνό κατέβηκε ξανά στις πολιτείες. Γιατί είχε πάρει φόρα μεγάλη και βιαζόταν να αλλάξει τον κόσμο τον ανάποδο και με τα μαγικά της κόλπα να φτιάξει έναν καινούριο.

Μα ήταν πολλά τα τέσσερα χρόνια που είχε περάσει πάνω στο βουνό κι είχε ξεχάσει με τι έμοιαζε ο κόσμος. Αλλά κι ο κόσμος τέσσερα χρόνια μακριά της είχε αλλάξει κι αυτός και είχε γίνει ακόμα πιο ακατανόητος. Έτσι πέρασε άλλα τέσσερα χρόνια μέσα στον κόσμο αυτόν παλεύοντας για να τον καταλάβει. Κι ύστερα άλλα τέσσερα ψάχνοντας τι ήταν εκείνο ακριβώς που έπρεπε να αλλάξει.

Περνούσανε τα χρόνια, έφευγαν. Αλλά το Μαγισσάκι δεν μεγάλωνε. Γερνούσε ο κόσμος. Κι όλοι του οι μάγοι και οι

μάγισσες έβλεπαν την αιώνια μικρή και αναρωτιόντουσαν, «ποιο μυστικό γνωρίζει, άραγε, αυτή κι ούτε ο Χρόνος, ο μόνος που δεν καταλαβαίνει από κόλπα μαγικά, δεν μπορεί να την κάνει ίδια με μας;»

Άκουσε ο Γεροχρόνος τους μάγους και τις μάγισσες να αναρωτιούνται και ένιωσε να απειλείται από το Μαγισσάκι. Φοβήθηκε μήπως κατάλαβε η μικρή τα χρονομυστικά του. Μήπως τα μαρτυρήσει. Και πάψουνε οι άνθρωποι να τον χρονοφοβούνται. Κι έτσι έστειλε κατάσκοπο την εγγονή του τη μικρή, την Ώρα, φίλιες να πιάσει με το Μαγισσάκι.

Είδε την Ώρα το Μαγισσάκι και αμέσως χάρηκε που πια δεν ήταν μόνη. Που υπήρχε ακόμα ένα κορίτσι σαν κι αυτήν μέσα στο παραμύθι. Και άρχισε να της μαθαίνει τα κόλπα του τα μαγικά, για να μπορούν να παίζουνε μαζί και να διασκεδάζουν. Και τόσο πολύ της άρεσαν της Ώρας όλα αυτά τα μαγικά παιχνίδια που ξέχασε τελείως την αποστολή που ο παππούς ο Χρόνος της είχε αναθέσει.

Μα από τα παιχνίδια τα πολλά άρχισε να μπερδεύεται ο κόσμος των παραμυθιών. Μπερδεύτηκαν οι πρίγκιπες και για άλλες πριγκιποδουλειές κινούσανε και άλλες στο τέλος κάναν. Και οι δράκοι τα μπερδεψαν κι αυτοί και όλες τις

δρακοδουλειές τις άφηναν στη μέση. Όλα στραβά πηγαίνουν. Και γλένταγε το Μαγισσάκι που τον ανάποδο τον κόσμο κατάφερε έτσι, για πλάκα, ανάποδα να φέρει.

Στο τέλος ακόμα κι ο Μέγας ο Παραμυθάς θύμωσε με το Μαγισσάκι. Και αν και σπάνια στον κόσμο των παραμυθιών θέλει να επεμβαίνει, κατέβηκε ο ίδιος για να δει από κοντά αυτό το Μαγισσάκι. Για να το σταματήσει πριν του τα αναστατώσει όλα τα παραμύθια του. Να βάλει μια τάξη. Γιατί με τόσο μπέρδεμα υπήρχε, λένε, κίνδυνος να μπερδευτεί κι ο ίδιος.

Κι αφού η μικρή μυαλό δεν έλεγε να βάλει κι ούτε τον κόσμο ήσυχο δεν ήθελε να αφήσει, την έδιωξε για πάντα ο Μέγας ο Παραμυθάς από το παραμύθια.

Και από τότε το Μαγισσάκι τριγυρνά μακριά απ' το παραμύθι του ψάχνοντας τρόπο για να βρει πίσω για να γυρίσει. Μα εδώ, στον κόσμο τον πραγματικό, τα κόλπα αυτά δεν πιάνουν.

ο ψωρόγατος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια χώρα όπου βασίλευε η ειρήνη. Όχι πως δεν είχαν στη χώρα αυτήν πολέμους, αλλά κι οι πόλεμοι που γίνονταν ήτανε πόλεμοι ειρηνικοί. Αφού, όποιος και να τους κέρδιζε, στο τέλος η ειρήνη βασίλευε και πάλι.

Στη χώρα εκείνη της αιώνιας ειρήνης υπήρχε μια πολύ σπουδαία αρχόντισσα. Κάτι σαν αυτοκράτειρα. Μα συνήθως τα παραμύθια είναι μικρά. Για αυτό και αυτοκρατορίες δεν χωράνε.

Και ήτανε, λέει, η αρχόντισσα αυτή ένα παραμύθι από μόνη της. Κι ήταν πολλά τα παραμύθια που έφτιαχναν οι άνθρωποι για χάρη της. Γιατί σε όλη τη χώρα κανείς δεν ήταν σίγουρος πως την έχει δει με τα ίδια του τα μάτια. Ακόμα και μέσα στο παλάτι της, οι αυλικοί κάθε φορά αλλιώς την περιγράφανε. Πάντως, όλοι ορκίζονταν πως ήταν όμορφη και νέα. Κι ας είχαν όλοι μεγαλώσει ακούγοντας το παραμύθι της.

Επειδή, λοιπόν, ποτέ κανένας τους σ' αλήθεια δεν την είχε δει. Επειδή ποτέ της η Αρχοντοειρήνη δημόσια δεν εμφανιζόταν. Επειδή σιγά-σιγά άρχισαν όλοι να πιστεύουν πως η αρχόντισσα αυτή ίσως να μην υπάρχει. Για όλους τους παραπάνω λόγους, είπαν να αλλάξουνε λίγο το όνομα της. Και να της δώσουν κι έναν τίτλο πιο λαμπρό, να της ταιριάζει περισσότερο. Κι έτσι την είπαν Βασίλισσα Ειρήνη η Ακριβοθώρητη!

Κι όμως, ακόμα και στα πιο ειρηνικά αρχοντοπαραμύθια, κάπου βαθιά τους κάποιο μεγάλο πείσμα κρύβεται και ψάχνει δρόμο για να βρει, ώρα για να ξεσπάσει. Και όλοι το είχαν αισθανθεί από καιρό το πείσμα αυτό εκεί, στα βάθη να φουντώνει. Κι όλο το κουβεντιάζανε. Κι όλο το περιμέναν να έρθει για να ταράξει για πάντα την ειρήνη τους.

Μα όσο κι αν περίμεναν κάποιο θηρίο ανήμερο το πείσμα να γεννήσει. Όσο κι αν όλοι φτιάχνανε τερατοπαραμύθια για το παιδί του πείσματος, στο τέλος όταν ήρθε, κανείς δεν το κατάλαβε. Κι εκείνοι που το είδανε γελάσανε μαζί του. Και σημασία δεν του δώσανε. Γιατί, αντί για το θηρίο το τρομερό που όλοι περιμέναν, ένα ψωριάρικο γατί τους έσκασε στο

τέλος. Ένας κεφάλας πεισματερός ψωρόγατος. Κι έτσι, για πλάκα, τον ονόμασαν Πεισματωμένο Γάτο!

Κι ήταν, στ' αλήθεια, απ' όλους τους γάτους των παραμυθιών αυτός ο πιο αθλιόγατος, ο πιο γατοπαράξενος που 'χε ποτέ υπάρξει. Και τόσο πολύ ασήμαντος τους φάνηκε, που δεν δοκίμασαν ούτε καν ένα τόσο δα μικρό παραμυθάκι να του φτιάξουν.

Μα ο Πεισματωμένος Γάτος δεν το έβαλε κάτω. Τρύγησε θυμό από τα αμπέλια της περιφρόνησης, πάτησε τις ρώγες της θλίψης με τα γυμνά του πόδια κι έβαλε το ξινό ζουμί τους μέσα στα μεγάλα βαρέλια της επιμονής για να το κάνει γλυκό κρασί της θέλησης.

Κι όταν το ήπιε όλο το κρασί και μέθυσε, σηκώθηκε στα πίσω πόδια, έβαλε τα μπροστινά στη μέση του και είπε: «Δεν έχω ανάγκη τα παραμύθια σας για να σταθώ. Δεν ξέρετε με ποιον έχετε να κάνετε. Εγώ, μονάρχος μου, θα φτιάξω το δικό μου παραμύθι. Και τέτοιο σπουδαίο θα είναι, που παρόμοιό του δεν θα έχει ξαναειπωθεί σε αυτόν εδώ τον κόσμο. Με είπατε ψωρόγατο και σας ευχαριστώ γι' αυτό. Τίτλος τιμής θα είναι αυτό το φθονερό όνομα για μένα. Ακούστε τώρα το παραμύθι του Ψωρόγατου!»

Έτσι μίλησε ο παραμυθοπαισματογόατος και πήρε τον δρόμο για το παλάτι παραπατογατώντας.

Στο δρόμο βρήκε κόσμο πολύ στην αγορά και στις πλατείες μαζεμένο. Όλοι μαζί φωνάζανε και τίποτα δεν λέγαν. Ρώτησε ο Ψωρόγατος να μάθει ποια αναστάτωση τους είχε αναστατώσει. Μα όποιον και να ρωτούσε, την ίδια απάντηση έπαιρνε: «Ουστ, από 'δω, ψωρόγατε!». Και κάποιος ταβερνιάρης ήρθε από πίσω του κρυφά και ύπουλα τον κλώτσησε. Και του άνοιξε πληγή μεγάλη στην ψωροπερηφάνια του. «Θα το θυμάμαι αυτό», του στρίγκλισε ο ψωρόγατος και έφυγε αμέσως για να βρει άλλους για να ρωτήσει.

Κι έφτασε στο παλάτι ο ψωρόγατος. Κι ανέβηκε στου παλατιού τα κεραμίδια να βρει άλλα γατιά, παλατοκεραμιδόγατα. Γιατί στα παραμύθια, ακόμα και τα παλάτια κεραμίδια έχουνε, κι ακόμα και στων παλατιών τα κεραμίδια κι εκεί γατιά συχνάζουν. «Γεια σας, κορίτσια!», μόλις σκαρφάλωσε τους σφύριξε. «Πείτε μου, μήπως ξέρετε γιατί τέτοια μεγάλη ταραχή τον κόσμο έχει ταραξει; Δεν μπορεί, εδώ, στου βασιλείου τα πιο ψηλά τα κεραμίδια, εσείς όλα τα βλέπετε.» Και τα γατιά τού το νιαούρισαν το μυστικό

που το 'ξερε όλη η πόλη. Πως είχε, στ' αλήθεια ετούτη τη φορά, εξαφανιστεί η Ειρήνη η Ακριβοθώρητη.

«Παράξενο, στ' αλήθεια», σκέφτηκε ο ψωρόγατος. «Πώς γίνεται να εξαφανίζεται κάποια που ποτέ κανένας δεν την έχει δει; Κάτι πρέπει να κάνω. Αυτό είναι μια πραγματική δουλειά για έναν ψωρόγατο!»

Τεντώθηκε, χαϊδεύτηκε, χτένισε τα μουστάκια του, στα δυο του πόδια στάθηκε ξανά και από τα κεραμίδια ούρλιαξε να τον ακούσει ολόκληρη η πόλη και η χώρα: «Τη βασίλισσα σας την Ειρήνη την Ακριβοθώρητη, εγώ θα σας τη φέρω. Κι αν δεν μπορέσατε τόσα χρόνια εσείς να την κοιτάξετε, εγώ θα είμαι ο πρώτος που θα την δει στ' αλήθεια.» Και το ουρλιαχτό του ακούστηκε παντού σαν κάλεσμα ερωτικό, σαν απειλή και σαν υπόσχεση ταυτόχρονα.

Κι αφού όλοι το ακούσανε, το άκουσε κι η Ειρήνη εκεί, μες την κρυψώνα της, και θύμωσε και είπε: «Τι θέλει ετούτος ο ψωρόγατος; Πώς βρέθηκε στο παραμύθι μου; Και τι τον νοιάζει πού είμαι εγώ κι αν θέλω να εξαφανιστώ; Κι αν θέλω να υπάρχω; Μα τι θράσος απίστευτο!» Και της Ειρήνης ο θυμός δεν άντεξε και βγήκε απ' την κρυψώνα. Τον ένιωσαν οι

άνθρωποι. Τον άκουσαν τα ζώα. Τον είδανε τα ερπετά. Και τέλος ο ψωρόγατος τον γεύτηκε στον αέρα.

«Μιαμ, μιαμ... Βασιλικός θυμός μυρίζει εδώ!» Και ακολουθώντας τον θυμό άρχισε να την ψάχνει. Πέρασε μέσα από κρυφές στοές και σκοτεινά περάσματα. Βούτηξε σε λασπόνερα, σκαρφάλωσε σε τοίχους. Κοπάδια άγρια σκυλιά τον πήραν στο κυνήγι. Μα αυτός τα παραπλάνησε. Άλλαξε ρόλο με τη μαύρη του σκιά και τα σκυλιά μπερδεύτηκαν. Και αντί για τον ψωρόγατο δάγκωσαν την σκιά του. Στο τέλος τα κατάφερε. Τρύπωσε στην κρυψώνα. Και εκεί είδε της Ειρήνης τη σκιά να παριστάνει τη βασίλισσα, μπας και τον κοροϊδέψει. «Χα! Να που ταιριάζουμε, λοιπόν», νιαούρισε.

«Πώς τόλμησες, αθλιόγατε; Φύγε από εδώ πριν στ' αλήθεια πια θυμώσω! Χάσου και μην σε ξαναδώ!», στρίγκλισε η Ειρήνη. Απόρησε ο γάτος. «Τι δηλαδή, στ' αλήθεια ακόμα να θυμώσεις, Ειρήνη ακριβοθώρητη; Τι περιμένεις δηλαδή; Κι εγώ τα νύχια μου να βγάλω; Άσε, λοιπόν, τώρα τα πείσματα κι έλα μαζί μου τώρα. Γίνεται στο βασίλειο χαμός. Και από ετούτη τη γιορτή δεν είναι σωστό να λείπεις. Έλα, πάμε να στήσουμε χορό! Έλα μαζί μου να σε δει ο κόσμος επιτέλους!

Πάμε, κυρά μου, να τους δείξουμε!» Και ελαφρογατοπατώντας την πλησίασε.

Φούντωσε η Ειρήνη. «Τι γυρεύω εγώ, μια βασιλογεννημένη, με έναν βρωμερό ψωρόγατο που θέλει στον κόσμο να με βγάλει; Τρύπωσες στην κρυψώνα μου, μπήκες στο παραμύθι μου, χωρίς να σου το ζητήσω. Μπράβο σου για το πείσμα σου! Μα τώρα εξαφανίσου, ψωριάρη γάτε ασήμαντε!» Αρπάχτηκε ο γάτος. «Α, όλα κι όλα βασίλισσα ειρήνισσα! Μπορεί να είμαι ψωρόγατος, μα είμαι ο πιο σημαντικός ψωρόγατος σε όλα τα παραμύθια!»

Μέρες και νύχτες έμειναν να τσακώνονται εκεί, μες στην κρυψώνα, ο γάτος κι η βασίλισσα. Στο τέλος υποχώρησε και είπε η Ειρήνη: «Εντάξει, ρε ψωρόγατε, θα σε ακολουθήσω. Μα πες μου πρώτα, το κατάλαβες γιατί συνέχεια κρύβομαι; Γιατί δεν θέλω να με δουν; Πες μου, αν ξέρεις, την απάντηση και πάρε με μαζί σου!» Κι έμεινε να κοιτάζει γελαστή το γάτο να ξύνει την κεφάλια του να ψάχνει απάντηση σωστή, να μην την ξενερώσει.

«Το βρήκα!», ο γάτος φώναξε. «Κρύβεσαι, εξαφανίζεσαι για το καλό του κόσμου. Γιατί τόση ειρήνη ασάλευτη δεν την αντέχει ο κόσμος. Βαριέται ο κόσμος, δεν μπορεί, ζητάει φασαρίες.

Και ξέρεις πως αν σε βαρεθούν, θα θέλουν να σε αλλάξουν. Και τότε θα έρθει το κακό κι όλοι τους θα χαθούνε. Αυτό είναι το πρόβλημα, λοιπόν. Μα εγώ έχω τη λύση. Πάμε, σου λέω, τον πόλεμό μας να τους δώσουμε, να έχουν να σχολούνται!»

Κι ανέβηκαν μαζί ξανά και ζήσανε για πάντα στο παλάτι. Κι αντί για πόλεμους ειρηνικούς ο κόσμος όλος γέμισε πολεμικές ειρήνες.

Κι έγινε ο κόσμος κόσμημα. Κι έζησαν όλοι καλά και πέθαναν καλύτερα. Όλοι εκτός από τον ταβερνιάρη που είχε ύπουλα, τότε στην αγορά, κλωτσήσει τον ψωρόγατο. Γιατί έτσι είναι φτιαγμένοι οι πεισματοψωρόγατοι, ποτέ να μην ξεχνάνε.

το ασχημόπαιδο

Ο κόσμος των παραμυθιών χωρίζεται σε δύο μεγάλες κατηγορίες. Στους καλούς και στους κακούς. Περίπου όπως κι ο κόσμος ο πραγματικός. Μόνο που στον πραγματικό τον κόσμο το καλό με το κακό πολύ συχνά μπερδεύονται.

Στα παραμύθια όμως η διαφορά ανάμεσα στους καλούς και στους κακούς είναι πολύ συγκεκριμένη. Λένε μάλιστα πως χάρις σ' αυτήν τη διαφορά μπορούν και υπάρχουν παραμύθια. Γιατί τα παραμύθια θέλουν το κακό από το καλό πάντα να ξεχωρίζει.

Αντιθέτως, ο πραγματικός κόσμος χωρίζεται σε δύο άλλες επίσης πολύ μεγάλες κατηγορίες. Στους όμορφους και τους άσχημους. Γιατί όπως στα παραμύθια οι καλοί νοιάζονται να ξεχωρίσουν από τους κακούς, έτσι και στην πραγματικότητα οι όμορφοι παλεύουν να δείξουν πόσο διαφορετικοί είναι από τους άσχημους.

Και λένε πάλι πως κι ο κόσμος ο πραγματικός χωρίς αυτήν τη διαφορά θα είχε πολλά προβλήματα. Ενώ, όσο ξεχωρίζουν οι

καλοί από τους κακούς και οι όμορφοι από τους άσχημους, όλα δουλεύουνε ρολόι. Μάλιστα οι όμορφοι του πραγματικού κόσμου χρόνια τώρα προσπαθούν να αποδείξουν πως είναι ό,τι ακριβώς και οι καλοί για τα παραμύθια. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία – ή μήπως όχι;

Στα παραμύθια πάντως ομορφιά και καλοσύνη πάνε μαζί συνήθως, Όπως παρέα πάει με την κακία η ασχήμια. Μπορεί να υπάρξει άσχημος και καλός πρίγκιπας; Όχι βέβαια! Όμορφος και κακός δράκος γίνεται; Κι αυτό δύσκολο ακούγεται. Είναι πολύ συγκεκριμένα τα πράγματα στα παραμύθια και οι παραμυθοδιαφορές είναι πολύ πιο διαφορές από τις πραγματικοδιαφορές. Γι' αυτό και η πραγματικότητα ζηλεύει πάντα τον κόσμο των παραμυθιών και θέλει να του μοιάζει.

Ένα από αυτά τα παραμύθια, που ο κόσμος ο πραγματικός ζηλεύει, είναι αυτό του Ασχημόπαιδου. Το Ασχημόπαιδο γεννήθηκε –δυστυχώς γι' αυτό και ευτυχώς για το ίδιο του το παραμύθι– σε ένα παραμύθι πολύ όμορφο. Σε ένα παραμύθι όπου όλοι και όλα ήταν απίστευτα όμορφα και σ' αλήθεια έπρεπε να κουραστείς ψάχνοντας κάτι για να βρεις έστω λιγάκι άσχημο. Τόσο παραμυθοπανέμορφα ήταν όλα στο

παραμύθι αυτό που κινδύνευε να καταντήσει βαρετό. Ακόμα και για τους ίδιους τους όμορφους ήρωές του.

Για να γλυτώσουν, λοιπόν, από την παραμυθοβαρεμάρα, οι όμορφοι και οι όμορφες του παραμυθιού, άρχισαν να κάνουν διαγωνισμούς ομορφιάς να βρουν ποιος είναι ο πιο όμορφος απ' όλους. Οι διαγωνισμοί αυτοί, όμως, ήταν μια σκέτη αποτυχία. Αφού και οι κριτές, που κι αυτοί ακόμα σκίζανε από ομορφιά, τους εαυτούς τους ψήφιζαν. Και όλο μάλωναν οι όμορφες κι οι όμορφοι και νικητή να βγάλουν δε μπορούσαν. Αφού κανένας σε ομορφιά του άλλους δεν νικούσε. Κι ούτε μπορούσε και κανείς από κακία τους άλλους να τους κοροϊδέψει, για να τους κλέψει ύπουλα την ψήφο τους. Αφού είπαμε, οι όμορφοι έπρεπε να είναι και καλοί.

Και τότε κάποια από τις όμορφες πετάχτηκε και είπε: «Για μια στιγμή! Πώς λέγεται το παραμύθι όπου παίζουμε;» «Το Ασχημόπαιδο», απάντησαν με μια φωνή οι άλλοι. «Ε, τότε γιατί καθόμαστε κι άδικα μαλώνουμε; Αφού βρισκόμαστε εδώ, στο παραμύθι του Ασχημόπαιδου, πάει να πει ότι δεν είναι όλα όμορφα σ' αυτό το παραμύθι. Κάπου εδώ τριγύρω υπάρχει κάτι στ' αλήθεια άσχημο. Ένα Ασχημόπαιδο κανονικό! Ας ψάξουμε, λοιπόν, και ας το βρούμε. Κι αφού τον πιο

όμορφο νικητή ανάμεσά μας δεν μπορούμε να εκλέξουμε, ας στέψουμε αυτό το Ασχημόπαιδο πρωταθλητή στην παραμυθοασχήμια!»

Δεν χρειάστηκε, ωστόσο, να ψάξουν και πολύ για να το βρουνε το Ασχημόπαιδο. Αφού αυτό τόσο καιρό ζούσε ανάμεσά τους. Κι όσο κρατούσε ο διαγωνισμός, ήταν κι αυτό κάπου εκεί μέσα στη βαρετή τους ομορφιά τόσο καλά κρυμμένο και χάζευε από περιέργεια τους όμορφους και βαρετούς καυγάδες τους. Κι αν μέχρι τότε δεν το είχε κανείς από τους όμορφους προσέξει, είναι επειδή κάποιιοι έτσι συχνά απαρατήρητοι περνάνε, μέχρι που να φανούν σε κάτι χρήσιμοι στους άλλους.

Έτσι, όταν το Ασχημόπαιδο σήκωσε το χεράκι του και φώναξε «εδώ είμαι!», όλοι στ' αλήθεια τρόμαξαν που είχαν την ασχήμια ήδη τόσο πολύ κοντά τους. Κι αμέσως απαιτήσανε να φύγει μακριά τους. Γιατί τόσο καιρό που είχανε ζήσει μες στη συνήθεια της ομορφιάς, πώς να αντέξουν τώρα αυτήν την τόσο ξαφνική ασχήμια. «Φύγε από εδώ!» του φώναζαν. «Έξω από το παραμύθι μας! Κι αν του είχες δώσει ως τώρα το όνομά σου, εμείς αυτό θα το αλλάξουμε. Και θα το πούμε ο Ομορφόκοσμος ή κάτι τέτοιο, όμορφο πάντως, που να

ταιριάζει με εμάς και όχι με εσένα.» Και με κλειστά τα μάτια το έσπρωχναν να φύγει. Γιατί κάποιος τους είπε πως είναι η ασήμια αρρώστια μεταδοτική και μεταδίδεται μονάχα με το βλέμμα.

Κι έφυγε το Ασημόπαιδο με το κεφάλι του σκυφτό, με την καρδιά στα πόδια. Πήρε τους δρόμους κι έτρεχε να βγει από το παραμύθι. Να βρει ένα άλλο πιο άσημο να πάει να τρυπώσει. Κι έκρυψε το κεφάλι του κάτω από μία χάρτινη, γκρίζα, παλιά σακούλα. Μα βράχηκε η γκριζοχάρτινη από την περιφρόνηση και το Ασημόπαιδο ακόμα πιο άσημο έμοιαζε κάτω απ' αυτήν κρυμμένο.

Κι αφού σκαρφάλωσε βουνά, κολύμπησε ποτάμια, κατάφερε ο παραμυθοεξόριστος να φτάσει στον παραμυθιού τα βόρεια σύνορά του.

Το παραμύθι του Ασημόπαιδου συνόρευε τότε προς βορρά με εκείνο του Χαζόδρακου. Κι επειδή το παραμύθι του Χαζόδρακου ήταν την εποχή εκείνη το πιο χαζό με διαφορά από όλα τα παραμύθια, μπόρεσε το Ασημόπαιδο και πέρασε εύκολα από τα σύνορά του. Γιατί μέσα στη χαζομάρα είχαν βυθιστεί ακόμα και οι παραμυθοφύλακές του και δεν κατάλαβαν πως τρύπωσε μέσα στο παραμύθι τους ήρωας

άλλου παραμυθιού. Κι έτσι βρέθηκε το Ασχημόπαιδο παραμυθομετανάστης.

Απ' την αρχή του άρεσε πολύ το ξένο αυτό το παραμύθι, γιατί με τόσους χαζοήρωες που ήτανε γεμάτο, του ήτανε πιο εύκολο να κυκλοφορεί χωρίς να το προσέχουν. Και χάρηκε που τόσο γρήγορα κατάφερε να βρει μια νέα φιλική παραμυθοπατρίδα. Κι άρχισε να ψάχνει για δουλειά, να ψάχνει έναν ρόλο. Να είναι σε κάτι χρήσιμος στο νέο παραμύθι. Γιατί, ακόμα και στον πιο χαζό χαζότοπο, ο ξένος, αν δεν βρει κάτι να είναι χρήσιμος, ακόμα πιο ξένος φαίνεται και όλοι εκεί για πάντα τον έχουνε για ξένο.

Μια μέρα συνάντησε τυχαία τον Χαζόδρακο, να περιφέρεται κι αυτός με το σπαθάκι του και τη γελοία κορόνα του πάνω στο χοντροκέφαλο του. Έψαχνε τρόπο ο δράκος πως είναι πρίγκιπας –άρα και χρήσιμος κι αυτός– να αποδείξει. Και το Ασχημόπαιδο, που δεν είχε ακουστά για τη μεγάλη του δράκου χαζομάρα, του φώναξε από μακριά: «Ε! Κυρ-Δράκο! Στάσου λιγάκι μια στιγμή να σε ρωτήσω κάτι!» «Σε μένα μιλάς, ξενόπαιδο;» το ρώτησε ο δράκος. «Μάλιστα!» το παιδί ευγενικά απάντησε. Γιατί το ήξερε καλά πως όσο πιο ευγενικά ο ξένος φέρεται, τόσο γι' αυτόν καλύτερα. «Και τότε, αν μιλάς

σε μένα, γιατί με φώναξες κυρ-Δράκο; Δεν βλέπεις πως είμαι πρίγκιπας;» Είπε ο Χαζόδρακος και κούνησε πολύ πριγκιπικά στον αέρα το σπαθί του. «Συγχωρήστε με, καλέ μου πρίγκιπα!» είπε το Ασχημόπαιδο κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Είμαι ξένος στο παραμύθι αυτό κι όλα τα πράγματα εδώ μου φαίνονται ανάποδα.» «Τι λες; Αλήθεια; Κι από πού μας έρχεσαι;» «Από το παραμύθι του Ασχημόπαιδου, που είναι εκεί στα νότια. Κι εμένα που με βλέπετε είμαι το ίδιο το Ασχημόπαιδο. Αλήθεια, ήμουν κάποτε ήρωας παραμυθιού, πριν γίνω παραμυθοεξόριστος».

Είπε το παιδί και για πρώτη του φορά ένωσε κάτι σαν περηφάνια. «Μα πώς μπορεί να λείπει από ένα παραμύθι ο ίδιος ο ήρωάς του;» απόρησε ο Χαζόδρακος. «Πώς γίνεται να κάνει βόλτες σε άλλα παραμύθια;»

Και τότε ακούστηκαν φωνές και γύρισαν κι οι δυο τους. Και είδαν ένα πλήθος να τρέχει προς το μέρος τους. Και το Ασχημόπαιδο αμέσως τους κατάλαβε, πως ήταν οι όμορφοι κι οι όμορφες απ' τη δικιά του την παλιά παραμυθοπατρίδα. Μα όταν πλησιάσανε είδε πως είχαν όλοι τους λιγάκι ασχημύνει. «Γύρισε πίσω, Ασχημόπαιδο! Συγχώρεσέ μας που σε διώξαμε!», έκλαιγαν και παρακαλούσαν. «Μας έλειψες πολύ.

Το λάθος μας το καταλάβαμε και πάθημα μάς έγινε. Γύρισε πίσω και στην ομορφοχώρα μας θα σε ανακηρύξουμε ασχημοβασιλιά!» «Καλά, αν είναι έτσι, έρχομαι», δέχτηκε το Ασχημόπαιδο, «αφού κι εσείς μου λείψατε λιγάκι, ρε βλαμμένοι.»

Μα, πριν να φύγει θριαμβευτικά πάνω στην όμορφων τα χέρια, γύρισε προς τον Δράκο και τον ρώτησε πώς λένε το δικό του παραμύθι. «Ο Χαζόδρακος», απάντησε ο δράκος, «μα ακόμα, γιατί του δώσαν τέτοιο όνομα, δεν το έχω καταλάβει.»

η αναξοπούλα

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα μεγάλο βασίλειο. Ένα από εκείνα τα βασίλεια, που ήταν κάποτε τόσο σπουδαία και ισχυρά, που δεν άντεξαν κάποια στιγμή στο φύσημα του χρόνου και σωριάστηκαν. Και βασιλεύουν τώρα πια μόνο στα παραμύθια.

Στο βασίλειο εκείνο βασίλευε κάποτε ένας γεροβασιλιάς που ήταν τόσο μεγάλος όσο και το ίδιο το βασίλειό του. Και που όλοι έλεγαν πως μετά το θάνατό του θα πάψει και το βασίλειο να υπάρχει. Αφού να τον διαδεχτεί δεν είχε ο γεροβασιλιάς βασιλογιό κανέναν. Είχε μια κόρη όμως – μια βασιλοπούλα.

Την αγαπούσε υπερβολικά την κόρη του ο γεροβασιλιάς. Κι όλα της τα χατίρια τής τα έκανε. Όσο παράλογα κάποιες φορές κι αν ήταν. Και τόσο πολύ της είχε αδυναμία, που άρχισε κάποτε ο λαός του βασιλείου να ενοχλείται. Και λέγανε, «Φτάνει πια! Αρκετά ανεχτήκαμε τη βασιλοκόρη και το βασιλοπατέρα της! Το βασίλειο χρειάζεται έναν νέο βασιλιά!»

Γέρος σοφός και πονηρός, όμως, ο βασιλιάς, άκουσε τη μουρμούρα του λαού και επανάσταση μυρίστηκε και έτρεξε να την προλάβει. Τι κι αν ήταν τόσο γέρος, για προλάβει μην του αρπάξει η επανάσταση τον θρόνο του, έτρεξε σε νέο παλικάρι. Κι έκανε αυτό που κάνουν πάντα οι βασιλιάδες, των παραμυθιών και της ζωής της ίδιας, όταν ακούν τον θρόνο τους να τρίζει. Έβαλε τους υπηκόους του να παίξουνε παιχνίδια!

Χάρηκε τότε ο λαός που είχε έναν τόσο παιχνιδιάρη βασιλιά και όλοι τις δουλειές τους τις παράτησαν. Και αμέσως έτρεξαν να πάρουν μέρος στα βασιλικά παιχνίδια. Και ξέχασαν όλα όσα είχαν μαζεμένα του βασιλιά και της κακομαθημένης κόρης του. Και την επανάσταση που ετοιμάζαν την ξέχασαν κι αυτήν. Τέτοιος λαός παιχνιδιάρης, πού να το βρει το μυαλό να κάνει επανάσταση; Και χάρηκε κι ο βασιλιάς που χάρηκε ο λαός του και έβαλε μέγα έπαθλο για όποιον κατάφερνε σε όλα τα παιχνίδια να νικήσει.

Κι ήταν το μέγα έπαθλο η κόρη του η ίδια, η βασιλοκακομαθημένη. Χάρηκε ο λαός του βασιλείου δυο φορές που ο βασιλιάς του δεν ήταν μόνο παιχνιδιάρης, αλλά και τόσο γενναϊόδωρος. Κι αμέσως όλα τα παλικάρια ρίχτηκαν

στα παιχνίδια για να κερδίσουν τη βασιλοπούλα τους. Κι ας ήταν τα βασιλικά παιχνίδια επικίνδυνα. Κι ας ήξεραν ότι παλεύοντας να κατακτήσουνε το μέγα έπαθλο μπορεί να έχαναν την ίδια τη ζωή τους. Τέτοιος λαός, πιο γενναιόδωρος κι από τον βασιλιά του ακόμα, που κι οι μανάδες αδιαφορούσαν για τον κίνδυνο κι έσπρωχναν τα παιδιά τους να χαθούν. Αφού καμιά τους δεν άντεχε στη σκέψη ότι μια άλλη μάνα θα έβλεπε τον γιο της να παίρνει τη βασιλοπούλα για γυναίκα του.

Κι ήταν, σ' αλήθεια, τα παιχνίδια αυτά όλα θανατηφόρα. Τα παλικάρια έπρεπε να τα βάλουν με τέρατα φριχτά και να παλέψουν με σκιές για αίμα διψασμένες. Να ζήσουν σε ανθρωποφάγες ερημιές, να κολυμπήσουν σε χείμαρρους φονιάδες. Να σκαρφαλώσουν στις πιο ψηλές του φόβου κορυφές και να κατέβουν σε πηγάδια γεμάτα σκοτεινές κατάρες. Κι έτσι το ένα μετά το άλλο τα παλικάρια χάνονταν. Κι έτσι παλεύοντας τη ζωή τους να αλλάξουνε, έχαναν τη ζωή τους.

Μα είναι γραφτό, στον κόσμο των παραμυθιών και στη ζωή την ίδια, ότι χρειάζεται χιλιάδες παλικάρια να χαθούν για να κερδίσει ένα. Κι έτσι ανάμεσα στα τόσα άτυχα βρέθηκε κι ένα

παλικάρι τυχερό, που τον έλεγαν Δημήτρη. Που είδε πως με τα παιχνίδια αυτά στο τέλος δεν θα έμενε κανένας. Που σκέφτηκε πως έτσι όπως το πράγμα πήγαινε θα έμενε στο τέλος μόνος του. Δεν θα είχε με ποιον να παίζει.

Και στάθηκε ο Παλικαροδημήτρης μπροστά στον γεροβασιλιά και έδωσε υπόσχεση ή να γυρίσει νικητής ή αλλιώς μες στο βασίλειο να μην ξαναπατήσει. Τον χτύπησε στην πλάτη ο βασιλιάς κι η κόρη του έστειλε ένα χαμόγελο γλυκό να έχει για τον δρόμο. Θαύμασε κι ο βασιλιάς που, όσο κι αν το βασίλειό του κόντευε πια να αφανιστεί, είχε ακόμα για υπήκοο ένα τέτοιο παλικάρι. «Πες μου, σοφέ μου άρχοντα», του είπε ο Δημήτρης. «Σε τι δοκιμασίες πρέπει να ριχτώ; Τι εχθρούς θέλεις να πολεμήσω;»

«Τρεις άθλους για σένα έχω φυλαγμένους, παλικάρι μου. Που άλλος κανείς ποτέ δεν μπόρεσε ούτε να τους τολμήσει. Πρώτον, να ταξιδέψεις στα μακρινά νησιά στο πέλαγος της Θλίψης και να μου φέρεις από εκεί το μαγικό σπαθί, που λεν δακρύζει αίμα! Δεύτερον, να ημερέψεις τους δαίμονες της θυμωμένης ερήμου και να τους κάνεις σύμμαχους πιστούς του γεροβασιλιά σου! Και τρίτον, να σκαρφαλώσεις στις θέλησης το πιο απόκρημνο βουνό και απ' των δρακόπουλων τη μυστική

φωλιά να κλέψεις ένα ασημένιο αυγό και δώρο να το φέρεις στην κορούλα μου, που το 'χει επιθυμήσει!»

Κι έφυγε ο ήρωάς μας και ταξίδεψε πρώτα στα μακρινά νησιά στο πέλαγος της θλίψης. Άγριο θηρίο η θλίψη τον περίμενε με άγρια δόντια κοφτερά, καλά ακονισμένα. Μέρες και νύχτες πάλεψε μαζί της ο Δημήτρης. Στο τέλος το θηρίο το υπόταξε και το σπαθί το μαγικό το πήρε λάφυρό του. Κι έσταζε αίμα το σπαθί. Κάθε του βήμα δάκρυ.

Και έφυγε απ' τα νησιά και πήγε στη θυμωμένη έρημο. Εκεί οι αλήτες δαίμονες του στήσανε καρτέρι. Και ξόδεψε κι εκεί κι άλλες μέρες και νύχτες παλεύοντας να ημερέψει τους εχθρούς. Σύμμαχους να τους κάνει. Κι ήταν οι δαίμονες αντίπαλος σκληρός. Τόσο που αλήτης δαίμονας κινδύνεψε πολλές φορές κι αυτός να καταντήσει. Στο τέλος τους νίκησε κι αυτούς. Τους έδεσε πιστά σκυλιά πίσω από το άλογό του.

Κι ύστερα από την έρημο πήρε ξανά τους δρόμους. Κι έφτασε στα βουνά της θέλησης που σκέπαζαν τον κόσμο. Μα τόσες μέρες που έζησε μες στις δοκιμασίες, τόσες νύχτες που πέρασε τους άθλους κυνηγώντας, ένωσε να κουράζεται. Κάθισε λίγο εκεί στους πρόποδες, πήρε μια ανάσα και είπε: «Ας πέσω εδώ να κοιμηθώ, δεν χάθηκε ο κόσμος. Απάτητα

είναι τα βουνά. Ανίκητοι οι δράκοι. Κι εγώ ήδη έκανα πολλά. Ξέμεινα από δυνάμεις. Όχι, δεν φεύγει το βουνό. Κι αύριο μέρα είναι.»

Μα τόσο κουρασμένος ήταν που ούτε που κατάλαβε πότε τον πήρε ο ύπνος. Τον πήρε και τον σήκωσε. Τον πήγε σε όνειρα γλυκά. Ξέχασε να επιστρέψει. Και όταν γύρισε ξανά και άνοιξε τα μάτια, είδε πως όλοι οι κόποι είχανε πάει χαμένοι. Είχε λυθεί το μαγικό σπαθί, που έσταζε πάντα αίμα, και ερχόταν καταπάνω του στα δύο να τον κόψει. Είχαν απελευθερωθεί οι δαίμονες, οι αλήτες της ερήμου, και τον περικυκλώνανε κομμάτια να τον κάνουν. Κι από ψηλά, απ' τα βουνά, της θέλησης οι δράκοι χιμούσαν με ανοιχτά φτερά να έρθουν να τον αρπάξουν.

Πάλεψε με όλες τις δυνάμεις του, αλλά ετούτη τη φορά, έτσι όπως ήταν όλο το κακό συνασπισμένο εναντίον του, ήτανε πια αδύνατο να το κατανικήσει. Έτρεξε πίσω από ένα βράχο να κρυφτεί και απελπισμένος έκλαιγε που είχαν χαθεί οι κόποι του, που χάθηκε η ζωή του. Και τότε εμφανίστηκε ο μέγας βασιλοκριτής των παιχνιδιών και φώναξε στο παλικάρι να βγει απ' την κρυψώνα.

«Μέχρις εδώ καλά τα είχες πάει, παλικάρι μου», είπε ο βασιλομέγας ο κριτής. «Κι αν έχασες δεν είναι παρά γιατί σε εγκαταλείψαν οι δυνάμεις σου και θέλησες να κοιμηθείς λιγάκι. Γι' αυτό κι ο σοφός μας βασιλιάς θα σου δώσει ακόμα μία ευκαιρία. Κι ένα ακόμα βασιλικό χαμόγελο η κόρη θα σου στείλει, για να το πάρεις πάλι από την αρχή των άθλων το παιχνίδι.»

Μα ο Δημήτρης δεν μπορούσε πια να νιώσει την βασιλική τιμή. Μέτρησε τις ζωές που ξόδεψε κυνηγώντας τις παιχνιδιάρες χίμαιρες. Θυμήθηκε πόσες φορές κινδύνεψε να χάσει τη ζωή του, για χάρη ενός χαμόγελου. Μα το γλυκοχαμόγελο αυτό το είχε πικροξεχάσει.

«Φτάνουνε τα παιχνίδια σας! Τα χόρτασα. Έχασα, μα ξέρω πως θα μπορούσα να κερδίσω. Μα δεν το θέλω τώρα πια. Μου τα πήρατε όλα. Όλα μου τα στερήσατε: τους φίλους μου, την πόλη μου, την ίδια την τιμή μου. Κι όλα αυτά τα κάνατε να μοιάζουν με παιχνίδι. Δεν παίζω άλλο. Σας βαρέθηκα. Όχι, δεν θέλω την Αναξοπούλα σας. Μόνο να ζήσω θέλω!»

Αυτά είπε ο Παλικάροδημήτρης και αμέσως έγινε κανονικός. Ένας Δημήτρης σκέτος. Και τήρησε τον όρκο του και στο βασίλειο δεν ξαναγύρισε ποτέ. Και το έσκασε από τον κόσμο

των παραμυθιών, αφού δεν υπήρχε για αυτόν πια εκεί μέσα χώρος. Και ήρθε στον κόσμο τον πραγματικό. Και έζησε.

ο κακοπρίγκιπας

Μια φορά κι έναν καιρό όλος ο κόσμος ήταν κακός. Τόσο κακός, που δεν γνώριζε καν τι είναι το καλό. Για αυτό και νόμιζε πως είναι καλό να κάνεις πάντα το κακό. Τόσο κακός κόσμος!

Έπειτα, όμως, ο κόσμος άρχισε να γίνεται σιγά-σιγά καλύτερος. Κι όλο και περισσότεροι μάθαιναν τι είναι η καλοσύνη. Στο τέλος ούτε ένας κακός άνθρωπος δεν έμεινε. Αλλά και καλός ο κόσμος και πάλι ακόμα πιο κακός φαινότανε.

Κι ύστερα φτάσαμε οι κακοί να υπάρχουν μόνο στα παραμύθια. Όλοι οι ήρωες ήταν κακοί. Νεράιδες και μάγισσες, δράκοι και πρίγκιπες, όλοι τους ήταν πραγματικά κακοί και μόνο για το κακό των άλλων ενδιαφέρονταν. Πώς να υπάρξεις μέσα στο παραμύθι σου, άλλωστε, αν είσαι ο μοναδικός καλός της ιστορίας;

Κι ανάμεσα σε όλους τους ήρωες των παραμυθιών ξεχώριζε ένας πρίγκιπας για τη μεγάλη του κακότητα. Ένας πρίγκιπας τόσο κακός, που και οι πιο κακοί ακόμα για κακό τον είχαν. Κι

ας μη το καταλάβαινε ο ίδιος. Ο καημένος, τόσο κακός ήταν, που όχι μόνο δεν ένιωθε πως ήταν ένας κακός πρίγκιπας, αλλά στο τέλος ακόμα και πως ήταν πρίγκιπας το ξέχασε. Τόσο κακός πρίγκιπας!

Κι αφού ο πρίγκιπας ο κακός πως ήταν πρίγκιπας το ξέχασε, έπρεπε να βρει έναν άλλον ρόλο μέσα στο παραμύθι του, που πιο πολύ να του ταιριάζει. Κι έτσι έβαλε κάτω το κακό του το μυαλό και άρχισε να σκέφτεται. Ήταν, στ' αλήθεια, πολύ τρομακτικό να βλέπεις έναν τόσο κακό πρίγκιπα τόσο πολύ να σκέφτεται. Μα δεν του πήρε χρόνο να το βρει. Γρήγορα το αποφάσισε. Αφού πρίγκιπας δεν του άρεσε, θα ήταν, λέει, δράκος!

Τι ήταν όμως αυτό που έκανε τον πρίγκιπα την πριγκιποσύνη του ν' απαρηγηθεί; Στον κόσμο τον αληθινό, μα και στα παραμύθια, σπάνια βρίσκεις πρίγκιπες να θέλουν να γίνουν δράκοι. Κι όταν αυτό καμιά φορά συμβεί, φταίει συνήθως κάποια πληγή μεγάλη. Μια από αυτές τις τρομερές πληγές που φέρνουνε τον κόσμο ανάποδα και κάνουν δράκους τους πρίγκιπες και πρίγκιπες τους δράκους.

Γιατί πάντα κοιμάται ένας δράκος μες στην καρδιά του κάθε πρίγκιπα. Και κάποτε ξαφνικά ξυπνά. Και όταν ξυπνάει, πάντα

είναι πεινασμένος. Και τρώει από μέσα τον πρίγκιπα σιγά-σιγά, μέχρι που να χορτάσει. Έτσι ο πρίγκιπας αρχίζει κι αυτός σιγά-σιγά να γίνεται ένας δράκος. Κι ας ξεγελάει ακόμα η πριγκιπική του η εμφάνιση.

Μα, είπαμε, όλα ξεκινάνε από μια πληγή.

Σε κάθε πρίγκιπα, κάποια στιγμή στην πριγκιποζωή του, του δίνεται μια ευκαιρία να αποδείξει πως είναι στ' αλήθεια ένας πρίγκιπας. Όχι στον κόσμο φυσικά, ούτε στο παραμύθι του, αλλά μόνο σε εκείνη. Σε εκείνη, για την οποία ο μεγάλος παραμυθός έτσι, σαν πρίγκιπα, τον έφερε μες στον παραμυθόκοσμό του. Γιατί όλοι μέσα στα παραμύθια το πιστεύουνε ότι στον κάθε πρίγκιπα αντιστοιχεί και μια, τουλάχιστον, εκείνη. Τι γίνεται όμως όταν η εκείνη δεν θέλει για πρίγκιπά της τον συγκεκριμένο πρίγκιπα;

Γιατί έτσι τα έφερε η τύχη που η πριγκίπισσά του, όχι μονάχα για πρίγκιπά της δεν τον ήθελε, αλλά ακόμα και πως είναι πρίγκιπας δεν το παραδεχόταν. Προσπάθησε ο πρίγκιπας, παραμυθοπαιδεύτηκε, χίλιες στρατηγικές δοκίμασε, μα εκείνη δεχότανε με τίποτα την προσφορά του την πριγκιπική. Και όλο πως αλλιώς τον πρίγκιπά της τον φαντάζεται του έλεγε και πως αυτός δεν του έμοιαζε καθόλου. Μα αυτός εκεί, επέμενε,

κι ας το ένιωθε πως σε κακό θα του έβγαινε στο τέλος. Μα γνώμη δεν της άλλαζε. Μέχρι που εκείνη, έτσι για πλάκα στην αρχή, άρχισε να τον φωνάζει δράκο.

Κακός πολύ ο πρίγκιπας, κακιά πολύ κι εκείνη. Μέσα στον πιο κακό από τα παραμύθια οι δυο τους γνωριστήκανε. Κακή η ιστορία τους απ' την αρχή ως το τέλος. Κακός και ο παραμυθάς που τότε την κατέγραψε, κακοί κι αυτοί που τώρα τη διαβάζουν. Ε, πόσο πια χειρότερα μπορούν όλα να γίνουν;

Θύμωσε ο πρίγκιπας, πείσμωνσε και διάλεξε έτσι το μικρό κακό τεράστιο να το κάνει. Και άρχισε του δράκου τις συνήθειες, μα κράτησε του πρίγκιπα την όψη. Κι έτσι στο τέλος τα κατάφερε που, όσο κακός κι αν ήταν ο κόσμος μες στον οποίον ζούσε, αυτός να γίνει ο πρίγκιπας ο πιο κακός και να το καμαρώνει. Να γίνει ο Κακοπρίγκιπας κι όλοι να τον φοβούνται!

Κι άρχισε να εμφανίζεται σε όλες τις εκείνες, που ακόμα τον δικό τους πρίγκιπα δεν είχανε γνωρίσει. Κι αφού τις ξεγελούσε, κι αφού τις έπειθε πως ήταν σίγουρα αυτός ο μόνος πρίγκιπας τους, κι αφού τις έκανε να τον ακολουθήσουν. Τις άρπαζε, τις έπαιρνε μακριά από τους δικούς τους. Τις πήγαινε στις ερημιές. Τις παραμύθιαζε πως ήτανε εκεί το πριγκιπάτο του. Και τότε, στο πουθενά, στην

άκρια του κόσμου, έβγαινε ο δράκος από μέσα του. Κι όλες εκείνες τις κατάπινε, την πείνα την πριγκιπική να τη δρακοχορτάσει.

Ήταν πολλές που χάθηκαν έτσι, με αυτόν τον τρόπο. Ρήμαξε ο παραμυθόκοσμος από το κακό που έσπερνε στο πέρασμά του ο Κακοπρίγκιπας. Ερήμωσε ο τόπος από παραμυθοεκείνες. Και τότε ανησύχησαν όλοι οι άλλοι πρίγκιπες και είπαν πως πρέπει στο κακό τέλος κακό να βάλουν. Γιατί όσο μεγάλο και να 'ναι το κακό, πάντα υπάρχει κάπου κάποιο κακό χειρότερο, που περιμένει την κατάλληλη στιγμή να μετρηθεί μαζί του. Κι ένωσαν όλοι τις δυνάμεις τους και φτιάξανε ένα όμορφο κακό, μεγάλο και πριγκιπικό, που όμοιό του δεν είχε ξαναφανεί ποτέ σε παραμύθι.

Και βγήκαν οι πριγκιπόδρακοι να βρουν τον δρακοπρίγκιπα και να τον τιμωρήσουν. Μέρες πολλές τριγύρναγαν στο ερημοπριγκιπάτο του. Μα εκείνος τρόμαξε σαν είδε από μακριά τόσο όμορφο κακό να 'ρχεται μαζεμένο. Και έτρεξε και κρύφτηκε μέσα στη δρακοσπηλιά του. Κι άρχισε ν' αναζητά τρόπο για να ξεφύγει. Μα ήταν τόσες πολλές οι εκείνες που είχε μέσα στο στομάχι του, που δύσκολα μπορούσε πια να κινηθεί.

Κι έφτασαν οι εχθροί του. Και τον καλέσανε να βγει να αναμετρηθούνε. Μα όσο φοβότανε ο πρίγκιπας τόσο έβραζε ο δράκος μέσα του. Κι οι δυο τους το ήξερα καλά πως είχε έρθει η ώρα τους. Μα το θηρίο ήθελε, πριν φύγει απ' τη ζωή, να πάρει μαζί του όσους μπορούσε. Και βγήκε έξω απ' τη σπηλιά και ρίχτηκε με λύσσα άγρια στην άνιση τη μάχη.

Η μάχη δεν κράτησε πολύ, κι όσους κι αν πρόλαβε εχθρούς να τους κακοσκοτώσει, στο τέλος τον περικυκλώσανε. Του πήραν τα όπλα, τα ρούχα τα πριγκιπικά. Και ύστερα του ζητήσανε την τελευταία του λέξη, πριν να του πάρουν τη ζωή, πριν να τον αφανίσουν. «Δώστε τα όπλα μου σε εκείνη!», είπε κι ακούστηκε η πριγκιποφωνή μέσα στα δρακολόγια. «Και πείτε της άλλον πρίγκιπα να έρθει μην περιμένει! Να γίνει η ίδια πρίγκιπας, γιατί έτσι της αξίζει!»

Σήκωσαν τα σπαθιά οι πρίγκιπες κομμάτια να τον κάνουν. Μα όπως τον άνοιξαν στα δυο, πετάχτηκε ο δράκος από μέσα του ακόμα λυσσασμένος. Αμέσως τον σκότωσαν κι αυτόν, μα μέσα από τον δράκο ένας καινούριος πρίγκιπας ήρθε στο φως μπροστά τους. Κι ύστερα μέσα από αυτόν ακόμα ένας δράκος. Κι ύστερα κι άλλος πρίγκιπας. Κι έτσι συνέχιζαν να σφάζουν τα σπαθιά, μια πρίγκιπα μια δράκο.

Και η σφαγή δεν θα τελείωνε ποτέ, αν δεν ανακαλύπτανε μες στην καρδιά του μικρού δρακούλη, έναν ακόμα μικροπρίγκιπα. Που τόσο τους φάνηκε μικρός που, όσο κακοί κι αν ήταν, τον άφησαν να ζήσει τελικά. Και γύρισαν στα σπίτια τους ικανοποιημένοι.

Μα ο πριγκιπάκος κάποτε μεγάλωσε. Μαζί του μεγαλώσανε και ο κακοπαραμυθόκοσμος και ο κακόκοσμος ο αληθινός και η κακία η ίδια. Μεγάλωσε και ο παραμυθάς και είδε τα παραμύθια του κι αυτά να μεγαλώνουν. Και μόνα τους τα άφησε, να βρουν την τύχη τους μακριά. Αφού κοντά του, μόνο πια κακό μπορούσε να τους κάνει.

Κι άλλα από τα παραμύθια του ξεκίνησαν μακριά να ταξιδέψουν, κόσμο καλύτερο να βρουν, ήρωες να ταιριάξουν.

Κι άλλα έτρεξαν και κρύφτηκαν, γιατί ο κόσμος που είχε τόσο μεγαλώσει πια, δεν ήθελε να ακούει παραμύθια.

Και κάποια βρήκαν και φωλιάσανε κάτω από κάποιων κοριτσιών τα αφράτα μαξιλάρια. Και κάθε που πλαγιάζανε, έβλεπαν τα κορίτσια μες στο όνειρο τον πρίγκιπα ή κάποιον που του έμοιαζε ή έστω κάποιον δράκο.

Μα κάποιες, όταν ξύπναγαν, το έβλεπαν πλέον καθαρά πως δεν υπήρχαν πρίγκιπες. Κι αν κάποιες δεν το είδανε, αυτές κοιμούνται ακόμα. Και ζήσανε αυτές καλά. Κι εμείς καλύτερα.

στη Χρυσούλα και τον Θανάση

Μάρτιος 2020

γιάννης αντάμης

ΠΡΩΚΙΠΟ- ΔΟΥΛΙΕΣ

εικόνες: πέτρος μπουλούμπιας

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

www.dreamtigers.gr

Dragon
cramé
et autres
contes du
temps
présent

Yannis Adamis / Petros Bouloubasis

lier
éditions

**Πριγκιποδουλειές © Dreamtigers,
Γιάννης Αντάμης, Πέτρος Μπουλούμπασης**

M